

[Lenger]

ombudsmandsinstitution, som vi bestemt godt kunne leve med og også tidligere har sagt god for, men som vi ikke vil være helt så glade for som et egentligt nævn, der består af flere forskellige medlemmer.

Socialdemokraterne tager i deres forslag tilsyneladende ikke stilling til placeringen af statens hospitaler i systemet. Det gør SF og tilsyneladende også ministeren, og jeg foretrækker af gode grunde SFs udformning af den del af forslaget. Det betyder, at de afgørelser, som ellers træffes af ombudsmanden i SFs institution, skal træffes af det, der er socialdemokratiets udformning af ankemyndigheden.

Vi tror, at gennem en samordning af de ideer, der ligger i såvel ministerens som i socialdemokratiets og SFs forslag, vil der kunne opnås en god model for et patientklagesystem, som folk kan føle sig trygge ved og vel at mærke har grund til at føle sig trygge ved. Ligesom ordførerne for det radikale venstre, socialdemokratiet og SF har sagt her i dag, vil jeg godt sige, at i VS er vi meget villige til at diskutere enkeltheder i forbindelse med den endelige udformning, og udgangspunktet for vores vedkommende vil være de to beslutningsforslag, som er stillet af henholdsvis SF og socialdemokratiet.

Hvad angår den anden del af ministerens forslag, der vedrører sundhedsstyrelsen, lyder det selvfølgelig tilforladeligt, når ministeren nu opofrende vil påtage sig ansvaret for sundhedsstyrelsens virksomhed. Vel er det rart med en entydig ansvarsplacering, men det er nu nok så rart, når der ikke begås fejl, sådan at en eventuel ansvarsplacering er noget rent teoretisk.

Vi er meget betænkelige ved, at sundhedsstyrelsen gennem ministerens overhøjhed bliver offer for tilfældige omskiftelser og vilkårlige luner. Heri ligger ikke, at vi i alle henseender er tilfredse med det arbejde, sundhedsstyrelsen hidtil har udført. Det er vi ikke, i særdeleshed ikke med sundhedsstyrelsens optræden i LSD-sagen, men dér optrådte ministeren på samme måde, heller ikke med sundhedsstyrelsens optræden i karliloftsagen sidste år; dér optrådte ministeren også på samme måde.

Men det, at vi har været utilfredse i en række konkrete sager, får os da ikke til at foreslå sundhedsstyrelsen nedlagt. Det får os kun til at sige, at på disse områder vil vi po-

litisk ikke følge den. Dermed er dens faglige vurderinger selvfølgelig uændrede. Det kunne ministeren også bare have gjort, men det gør hun netop ikke. Der kan være gode grunde til nogle gange politisk at tage andre standpunkter end den faglige ekspertise, det må vi hver især vedstå os. Men det kan aldrig forsvare, at den faglige ekspertise bare skal danse og prioritere efter politikernes pibe, og det vil blive resultatet, hvis en minister bliver sundhedsstyrelsens direkte overordnede.

Ikke mindst anledningen – det fremgår af tidspunktet, dette forslag kommer på – til dette forslag gør os meget betænkelige. Sundhedsstyrelsen skal tilsyneladende være prægelknaibe i en sag, der ikke er nogen sag, nemlig konstateringen af overført smitte af AIDS i tre tilfælde i Frederiksborg amtskommune. De andre tilfælde, der er kommet til siden i andre amtskommuner, kom nemlig først efter, at ministeren havde truffet sin beslutning om screening af donorblod.

Der var med andre ord, da ministeren traf sin dramatiske beslutning om screening af donorblod, tre tilfælde at træffe beslutning ud fra, og sundhedsstyrelsen havde for længst forudsagt 10 tilfælde af smitte med AIDS pr. år, svarende til ét tilfælde af AIDS i udbrud. Altså langt mere, end hvad der i løbet af en TV-Avis fik ministeren til at træffe en beslutning, som hun kunne have truffet under langt mindre dramatik lang tid i forvejen.

Det kunne tyde på, at der er tale om noget, der ligner en straffeekspedition, i den sag over for sundhedsstyrelsen. Det må så være, hvad det være vil, men det er en straffeekspedition, som har den virkning, at folketinget og offentligheden ikke fremover skal kunne kontrollere, hvilke faglige advarsler en minister har siddet overhørig. Dermed kan ministeren godt tale om entydig ansvarsplacering, men resultatet vil dog blive en ansvarsforflygtigelse, fordi det faglige organ vil fremsætte lige præcis de faglige vurderinger, som passer den til enhver tid siddende minister, og som vi i dag oplever at både den ene og den anden styrelse gør.

Vi lægger også megen vægt på princippet om lægelig ledelse, og i øvrigt kan jeg fuldt ud tilslutte mig de bemærkninger, fru Dorte Bennedsen kom med om netop det spørgsmål.